

staden, at Kapitalismen trives rigtig godt; jeg synes næsten aldrig, den er trivedes bedre end under de nuværende Forhold. Det ærede Medlem sluttede saa med at sige, at den femte Grund, hvorfor de gav det nuværende Ministerium Tilslutning i 1913, var den, at de ønskede, at netop denne Regering skulde gennemføre den nye Grundlov. Men det er jo ikke rigtigt. Thi det er en Kendsgerning, at Socialdemokraterne viste den forrige Regering den Opmærksomhed at stille Forslag om, at det daværende Ministerium maatte fortsætte og gennemføre Grundloven. Den historiske Redegørelse, som det ærede Medlem gav for alle de Grunde, der ledede Socialdemokraterne i 1913, er ikke rigtig — jeg gaar nemlig ud fra, at de mente, hvad de sagde den Gang. Hvis de havde Bagtanker, var det en anden Sag, men det er jeg ikke gaaet ud fra.

Det, der imidlertid særlig har Interesse for mig, er det ærede Medlems Udtalelser om Skolevæsenet. Der rettede det ærede Medlem en Bebrejdelse mod mig, fordi jeg for halvandet Aar siden ikke har villet være med til at faa nedsat en Skolekommission, en stor Kommission til at tage vort Skolevæsen her i Landet under nøjere Overvejelse. Han udtalte, at jeg derved har paataget mig et stort Ansvar; der ligger, sagde han, et stort Ansvar paa mine Skuldre. Det er heldigt, at jeg ikke har følt mig trykket og generet af det Ansvar. Jeg vedkender mig, at jeg, da det Spørgsmaal kom frem i Folketinget, tog Ordet for at udsætte Spørgsmaalet om en saadan Kommissions Nedsættelse, indtil den nye Grundlov var traadt i Kraft, saa baade Mænd og Kvinder kunde faa Lejlighed til at udtale sig om dette Spørgsmaal, tage Standpunkt dertil og øve Indflydelse derpaa. Jeg er glad ved, at det lykkedes mig, trods det, at jeg nu hører, at det ærede Medlem er paa det rene med, at der næsten, saa vidt han forstod det, var Overensstemmelse mellem alle Partier om at faa en saadan Kommission nedsat. Jeg syntes ikke, det var det rigtige Tidspunkt. Det forekom mig den Gang, og det forekommer mig fremdeles, at jeg har Ret i den Betragtning, at naar man skal ind paa at drøfte et saa vigtigt Spørgsmaal som det om en Skoleordning i dette Land, skal det være paa en saadan Maade, at alle Partier kan faa Indflydelse derpaa under lige Forhold. Det vilde ikke være rigtigt at rejse et saadant Spørgsmaal, før ogsaa Kvinderne havde faaet Valgret. Nu bebrejdede det ærede Med-

lem fra Esbjerg (Sundbo) mig, at der ikke fra Venstres Side var valgt Kvinder ind i Folketinget — og det tillagde han for en Del mig Skylden for — efter den Udtalelse, jeg den Gang fremsatte. Jeg skal gøre opmærksom paa, at hverken jeg eller nogen af mine Meningsfæller giver os til at diktere Vælgerne noget om, hvem de skal opstille som Kandidater. Hvem der skal opstilles, overlader vi til Vælgerne, og ingen Kvinde, der er kommet ind i denne Sal, er kommet ind i Enkeltmandskredse. De er kommet ind i Kraft af Tillægsmandatinstitutionen. Da Venstre fik saa mange valgt ind i Enkeltmandskredse, at vi ikke kunde faa Tillægsmandater, og intet saadant altsaa kunde erhverves til de Kvinder, der havde stillet sig for Venstre, har vi rettet derpaa ved Valgene til Landstinget. Naar vi ser ud over de Kvinder, der sidder i Rigsdagen, tæller Venstre flere Kvinder indenfor sine Rækker end noget af de andre Partier; der er altsaa vist adskilligt Hensyn i den Henseende. Men Kvinderne har haft Valgret til Folketinget; det er det, jeg har lagt Hovedvægten paa. Naar det nu maaske vil vise sig, at den højtærede Regering vil fremsætte Forslag til en Skolekommission, saa skal jeg for mit Vedkommende sige, at jeg paakalder ikke en saadan, men Venstre modsætter sig heller ikke en Kommissions Nedsættelse, for at den kan tage Skolevæsenet her i vort Land under nøjere Overvejelse. Derimod ønsker jeg, og det gør jeg i Forstaaelse med det Parti, jeg tilhører, at en saadan Kommissions Nedsættelse skal vedtages ved Lov, og at Rigsdagen bliver fyldig repræsenteret i en saadan Kommission. Det skal ikke være en Kommission af Skolelærere, Lærere ved de lærde Skoler eller Folkeskolerne alene, det skal hovedsagelig være Befolkningen, der sender sine Repræsentanter, thi baade Skolerne og Lærerne er til for Folket og ikke omvendt. Og det forekommer mig, at Rigsdagen, saaledes som den nu er valgt efter den almindelige Valgret, er den virkelige Repræsentation politisk talt for det danske Folk. Altsaa: Vil Regeringen have en Kommission, kan vi fra Vestres Side kun stemme derfor, naar der foreligger Lovforslag om en Kommission, hvor Rigsdagen har Ret til at besætte et tilstrækkeligt Antal Pladser, saa at alle Partier kan blive fyldigt repræsenteret.

Det ærede 2det Medlem for København (K. M. Klausen) ser jo overordentlig mørkt paa det nuværende Skolevæsen. Jeg